

ROSA

ČASOPIS PANNY MÁRIE SPOLUVYKUPITEĽKY - VLÁDKYNE SVETA

Január

01/2005

Obsah

Do Vašej pozornosti	2
Misia Vládkyne sveta: Zmierujte a obracajte...!	4
Misia Nepoškvrnenej Čistoty: Vydržme – verní!	6
Misia Kráľovnej pokoja: Rozhovor s rodinou MacFarlane-Barrow	9
Na hranici dvoch svetov. Veľmi si cením slobodu	12
Monitor / Prečítali sme si. Jediný recept šťastia.....	17
Naša reportáž: Vianoce bez domova	21
Zo života svätých: Svätý Bazil Veľký 4. časť.....	24
Svedectvá: Záchranná kotva	28
Napísali ste nám: Kto si bez viny!	31
Krátke správy / Rôzne	33

Do Vašej pozornosti

Do vašej pozornosti!

Milí priatelia,

Veľmi ste nás potešili svojimi vianočnými pozdravmi. Patrí Vám vrelá vďaka a modlitby za pomoc a vernosť, ktorú nám preukazujete. Aj my vám všetkým prajeme hojnosť Božích milostí, pomoc a ochranu našej milovanej nebeskej Matky Panny Márie!

Tí, ktorí si ešte nestihli, resp. pozabudli predplatiť M ROSU na rok 2005, posielame ešte raz v M ROSE predplatný šek. Kto nezaplatí, bude pre neho táto prvá M ROSA v roku 2005 zároveň poslednou.

Preto neváhajte!

Kto by chcel informácie o pútiach pri Brale resp. sa skontaktovať s pobočkou Magnificat Bralo v Sečovciach, môže tak urobiť na čísle **0904 908 029**

Posledný apel

Drahí priatelia!

Vstupujeme do roku 2005. Priznajme si všetci, že s takou „malou dušičkou“.

Čo prinesie? Ak sme naozaj vložili svoj život do Božích rúk a srdca Nepoškvrnenej, nemáme sa čoho báť. **Kto sa bojí, nech nejde do lesa** - hovorí jedno slovenské príslovie. Dá sa dodať - **nech nejde ani do boja**. V marcovej M ROSE 2004 som položil niekoľko otázok: **Nájde sa aj u nás hŕstka verných? Sme schopní sa postaviť na nohy? Sú na Slovensku ešte nejakí chlapi?** V ďalšej M ROSE som napísal, že **lepších je pár levov ako množstvo zajacov**. A to sme nevedeli, čo nás v celom roku 2004 očakáva. Udalosti dali tušiť, že avizované triedenie sa uskutoční

Podľa všetkého, ako to môžeme vidieť na stave nášho združenia začiatkom tohto roka, aj táto naša spoločnosť sa triedi. **Vám, ktorí ste vyslovili plnú podporu misii Panny Márie cez M ROSU a idete s ňou ďalej, vyslovujeme svoju vďaku a potešenie. Vám, ktorí ste „odišli“, prajeme veľa Božích milostí a Máriinu ochranu. Vy, ktorí ste „odišli“ a píšete proti M ROSE nesúhlasné až protestné listy, prosím vás, neunáhlite sa - skôr zamyslite...**

My sme s kritikou rátali a prijali sme ju. Máte slobodu si vybrať. **Tí - ktorí nás neodporúčate až zakazujete - prosím vás, poriadne si M ROSU prečítajte a porovnajte s 90% iných časopisov, ktoré sú jedom pre dušu a nikto s tým nič nerobí.**

Tento čas v rýchľom slede prinesie ďalšie prekvapivé udalosti. Čas na vysvetľovanie už nebude. Dvere Máriinho Srdca však sú ešte stále otvorené. Nestážujte sa na ňu, ak prídete na to, že ste sa pomýlili, a vybrali si pohodlie namiesto kríža. Mária ešte bojuje, za každého z nás, do poslednej chvíle.

V zjavení pre Mirjanu 2. decembra 2004 hovorí: **Drahé deti, potrebujem vás a potrebujem vašu pomoc... Utierajte slzy z mojej tváre...** Pri Brale Vládkyňa sveta -Ti na svojom obraze tieto svoje slzy ponúka. Je to Jej posledný apel...

Anton Selecký

Rušivý a nadbytočný?

Stanovisko Mons. Milana Chautura

Vážený pán Selecký,

tlimočím stanovisko vladyku Milana k umiestneniu obrazu Panny Márie Vládkyne sveta v gréckokatolíckom chráme v M. Ozorovciach.

Vladyka Milan doporučuje dať obraz preč z chrámu v Malých Ozorovciach z dôvodu, že chrám už má svoju štýlovú -obradovú výzdobu hotovú a keďže každý chrám je verejné cirkevné miesto, nemožno dovoliť, aby tam veriaci bez konzultácie donášali rôzne posvätné veci, ktoré môžu na iných pôsobiť rušivo a nadbytočne. Uvedené pravidlo platí pre každý chrám v exarcháte.

Sláva Isusu Christu !

o. Michal Hospodár,

hovorca GKAE v Košiciach, Sečovce

Obraz nás všetkých

Keďže mám blízko k Malým Ozorovciam, nedá mi, aby som nereagovala na vzniknutú situáciu v súvislosti s obrazom Panny Márie **KRÁĽOVNEJ NEBA I ZEME**.

Pripadá mi to tak, ako keby sa dejiny spred 2 000 rokov opakovali. Panna Mária klope na dvere chrámu a našli sa aj takí ľudia - kresťania, ktorí ju odmietajú pustiť dnu. Práve v tomto období, keď má porodiť Syna. Vyzerá to tak, ako by chceli povedať: „**Áno, Ježiško, Teba prijmem, ale Tvoju Matku nie.**“ Ale pod krížom nám ju Pán Ježiš odovzdal slovami: „**Hľa, Tvoja Matka.**“ Prichádzajú mi na um slová Pána Ježiša: „**Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa.**“ (Mt 15, 8)

Kladiem si otázku, ako chceme plniť slová Pána Ježiša, ktorý nám hovorí: „**Milujte svojich nepriateľov, dobre robte tým, čo vás nenávidia**“, keď nevieme milovať Matku Božieho Syna. Našťastie, nie všetci kresťania takto zmýšľajú. Mnohí z nich boli ochotní hneď prijať obraz do svojich rodín.

Panna Mária nám vo svojich posolstvách zdôrazňuje lásku k Bohu a k blížnemu. Snažme sa o to.

Eva Kačunová

Misia Vládkyne sveta

8. december 2004 (Nepoškvrnené počatie Panny Márie) pri Brale

Zmierujte a obracajte...!

Pri Brale, na pútnickom mieste sa dňa 8. decembra 2004 zišla skupinka pútnikov. V túto mimoriadnu príležitosť si v tichu utvrdili svoje rozhodnutie kráčať do boja, do ktorého sa rozhodli, aj keď armáda bude veľmi malá. Vojsko Panny Márie – jej víťazné vojsko, navonok nič neznamenajúci ľudia, ktorých zápas sa odohrá v nich samých. Prítomnosť kňazov potešila skutočnosťou, že tieto ovečky nezostanú bez pastierov...

Milovaní, schádzame sa osláviť krásny sviatok, slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie. Všetkých vás tu priviedla Matka Božia.

Na úvod si pripomeňme jedno z jej posledných posolstiev, aby sme sa mohli vžiť do tej situácie, v ktorej naša Matka s nami prežíva tieto mimoriadne časy. Posolstvo bolo dané Mirjane Dragičevičovej 2. decembra 2004 v Medžugorí.

„Drahé deti, ja vás potrebujem. Potrebujem vašu pomoc. Zmierite sa sami so sebou, s Bohom a s blíznymi. Tak mi pomôžte. Obracajte neveriacich. Zotierajte slzy z mojej tváre...“

Kiež nás tieto slová povzbudia, vyburcujú a posilnia.

Týmto posolstvom začal **o. Milan Šeliga, SVD**, (na snímke), dňa 8. decembra 2004 o tretej popoludní sv. omšu pri Brale. Na oltári z kameňa, symbolizujúceho toto miesto sa začala nekrvavá obeta za prítomnosti pútnikov, ktorí sa prišli zúčastniť tejto mimoriadnej slávnosti. Svätú omšu koncelebroval **o. Anton Novobilský** z Košíc.

Dnes si pripomíname vieroučný článok Cirkvi - povedal o. Milan Šeliga v homílii - že Panna Mária bola od počatia svojho života uchránená od dedičného i od každého iného hriechu a požívala plnosť milostí. Teda túto dogmu, tento článok viery vyhlásil pápež Pius IX. 8. decembra 1854. Panna Mária to potvrdila, keď sa zjavila Bernadette

Soubirousevej v roku 1858 v Lurdoch slovami „**Ja som Nepoškrvené počatie**“. Naša milá Matka nás pozýva aj sem, aby sme o nej s radosťou rozjímali. Lebo ona je príčinou našej radosti. **Hľadte na mňa s radosťou a s obrovskou nádejou v týchto bolestných dňoch skúšok, keď je celé ľudstvo vzdialené od Boha** - hovorí cez Don Gobbiho.

Ľudstvo si založilo civilizáciu bez Boha. Boží zákon sa ustavične porušuje a verejne sa odmieta. Môžeme pozorovať, že v rôznych krajinách sa zavádzajú zákony, ktoré sú proti životu, proti dôstojnosti človeka a verejne sa o nich hovorí ako o práve človeka. Teda klamstvo sa verejne vyučuje a rozširuje.

Prežívate hodiny veľkej skúšky a milosrdného trestu. Mária nám otvára bránu svojho Nepoškrveného Srdca. Bezpečné útočisko do ktorého máme všetci vchádzať, aby sme sa zachránili. Na jednom mieste Matka Božia hovorí - „**Moja prítomnosť v Cirkvi je odteraz stále silnejšia, hojnejšia a zjavnejšia.**“ Ktorí sa viac zaujímajú o túto zachraňujúcu činnosť Matky Božej, môžete to vnímať. Na koľkých miestach Slovenska prichádza, aby sa akosi dotkla tých našich srdc, aby sa nás ujímala, aby nás prebúdza. Vo väčšine prípadov jej konštatovanie ale je - „**nepočúvali ma...**“ Budme vďační, že prichádza. Žijeme v konkrétnom čase a sme pozvaní bojovať každý deň o duše. „**Prichádzajte ku mne**“ – hovorí Mária. My sme sem prišli. Mária nám v tom vážnom posolstve hovorí: **Zmierte sa sami so sebou.** Teda máme prijať svoju situáciu v živote. **Pomôžte mi** - hovorí Panna Mária - **obracajte neveriacich. Zmierte sa s Bohom a s blíždymi.** Sudcom je Boh, nie my. Zotierajme teda slzy z tváre našej milej Matky...

Zaznamenal: **Anton Selecký**

Misia Nepoškvrnenej Čistoty

Vydržme - verní!

Výročie vyhlásenia dogmy o Nepoškvrnenom Srdci Panny Márie pred 150 rokmi si v prvú nedeľu 5. decembra 2004 prišli pútnici pripomenúť na horu Zvir ako domov, kde strávili už mnoho krásnych chvíľ.

Hora Zvir, ktorá sa týči nad Slovenskom, a jej stromy spod ktorých vidno ťažko postihnuté Vysoké Tatry, akoby pripomínala ochranu, ktorú sme preživali a prežívame pod plášťom Nepoškvrnenej Čistoty. Jej slová o pohrome, ktoré sme si doteraz neuvedomili a nechceme uvedomiť. Hora Zvir a srdcia, ktoré si zamilovali Máriu, nikdy nepodliehali nezáujmu, alebo cielenej snahe administratívnych rozhodnutí. A čo ostatní, ktorí čakajú alebo váhajú? **Ned'aleké Tatry upozorňujú aj na slová, ktoré Panna Mária povedala na hore Zvir 6. decembra 1992 a ktoré trefne prečítala Katka Vislocká na konci sv. ruženca:**

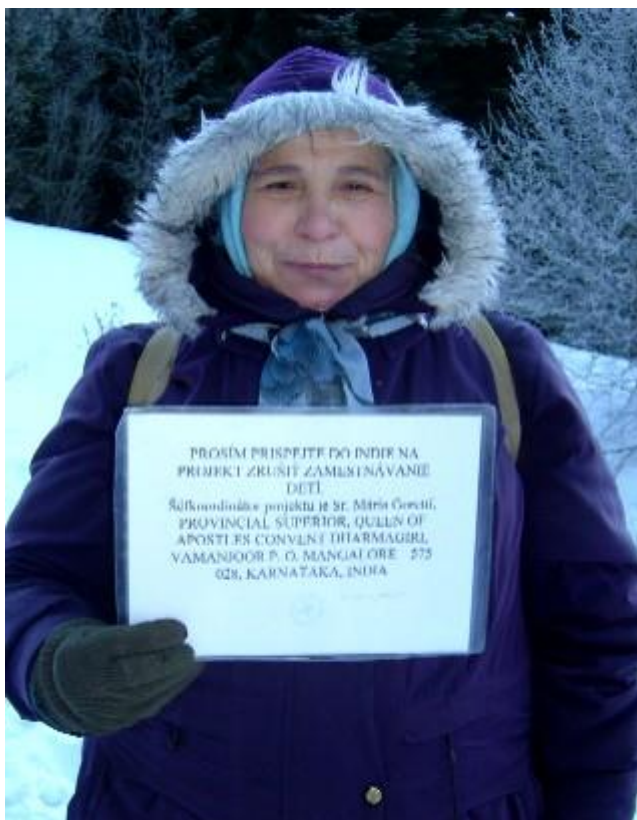
Drahé deti! Ste srdcom tak prázdni, a vaše životy sú nenaplnené. Ani neviete, čo strácate každým odmietnutím Božej prítomnosti... Jedine Boh vás môže naplniť – a preto verte v Jeho silu a v Jeho pomoc. A potom všetko, čo sa zrodí vo vás, bude dobré...

Otvorme teda svoje srdcia Márii, aby ich naplnila Božím požehnaním, najmä na prahu tohto ďalšieho roku, v ktorom sa preukáže naša vernosť, nádej a láska – ako sa dokážeme obetovať na úmysly víťazstva našej milovanej Matky!

Je zima, nemáme peniaze, mnohí klesáme únavou. Práve teraz však prichádza kríž, o ktorom hovorí Mária, obeta, víchrica, ktorá vyskúšala pútnikov v zime 1991.

Drahí priatelia, buďme verní! Láska a pravda zvíťazia! Vydržme!

Anton Selecký

Capcarová Mária z Humenného, 58-ročná pútnička na Zvire

Stará sa o siroty

Zbieram tu milodary pre deti, pre sestru Goretti v Indii.

Bola aj tu na Slovensku. Doma v Indii zhromažďuje opustené deti a stará sa o ne po všetkých stránkach. Požiadala ma, aby som tu pre ňu pracovala. A tak pre núdznych a chudobných pôsobím aj tu ha hore Zvir. Už som sestričke poslala niekoľko tisíc dolárov, a keď mi dá Pán Boh síl a vydržím, chcem pre tie úbohé deti poslúžiť. Odkazujem všetkým dobrodincom, že tie deti, ktorým pomohli, im žejajú požehnané Vianoce a šťastný nový rok!

Prajem každému, aby prijal Ježiška do svojho srdca, a potom nám Pán Boh ukáže svoje cesty a požehnania. Nemusíme mať bohaté stoly, ale srdcia.

Kto chce prispieť na siroty sestry Márie Goretti v Indii, môže poslať milodar na adresu Mária Capcarová, Laborecká 1849/5, 066 01 Humenné

Znamenie

Ďakujem Vám za prácu, ktorú konáte na slávu Boha a pre Pannu Máriu - ved' aj Ona robí všetko pre Božiu slávu.

Bola som rozhodnutá odhlásiť časopis, lebo som vo veľkej finančnej tiesni, zadĺžená a moja mama ho tiež odoberá. Ale keď som začala písať prvé riadky, počula som v duši prosbu, aby som si ho nechala. Pozrela som sa na obraz Panny Márie. Ak mi to Ty hovoríš, daj, aby som na prvý rás našla šek (v hromade rôznych náboženských časopisov). To nech mi je znamením.

A stalo sa. Hneď na prvýkrát som zobrala do rúk číslo M Rosy, v ktorom bol vložený šek. Dôverujem Panne Márii, Matke nášho Pána Ježiša. Stará sa o nás ako o svoje deti, ktoré sú príliš zaujaté sebou a nepočúvajú Matku.

Ona vidí nebezpečenstvo, ktoré číha na nás a varuje nás. Prosí o pôst a modlitby. Aké ťažké je zrieknuť sa vlastnej vôle, svojich predstáv, túžob, chůtok. Je to ako zlomiť niečo v sebe. Bolí to, ale je to potrebné, ak sa chceme vyhnúť nešťastiu. Vďaka Ti, Matka! Vďaka aj Vám.

Emília Drdáková, Prečín

Panna Mária na hore Zvir, 9. januára 1994

Znovu sa zrodte...

Moje drahé deti! Znovu sa zrodte pre modlitbu vášho života...

Pozeráš dozadu na svoj život. Koľko pokazeného! Keby sa dalo začať ešte raz! Ešte raz sa tak narodiť. Nový život. Ponúkajú ti reinkarnáciu. Život predtým, život potom.. Netráp sa s týmto životom. Čaká ťa ďalší! Klam, pretváрка, faloš... Je iba táto prítomnosť, tento život, chvíľa, ktorú prežívam. Mária, pomôž mi znova sa zrodiť v modlitbe a pre modlitbu! Pre jediný - večný život!

Prečo sa robíte slepí pred toľkou Božou láskou?

Otvoria sa vám oči a budete ako Boh... Slová hada sipia a zaliečajú sa.. Otvoria sa vám oči... Áno, nič mi nevysvetľuj. Je to jasné! Vidím! Mám 30 TV kanálov, DVD. Mám otvorené oči. Boh? Načo? Som pánom tvorstva. Som ako On.. Ako On? Zožiera ma nenávisť. Nevidím slzu v oku blížneho. Nevidím milosti, trpezlivosť, odpúšťanie. Vzdal som sa Lásky Boha. Som slepý. Dobrovoľne...

Napľňujete sa falošnými láskami tohto sveta a vyhadzujete tú pravú Lásku!

Našli sa. Budú šťastní? Bozky na titulnej strane. Idol filmu, športu. Láska ako trend. Divadlo. Únik. Obchod... Vzor. Hlavou sa preženie závisť. Namáhaš sa, vypisuješ. Zoznamka, internet. A opäť titulka.. Škandál, sklamanie, útoky. Cítiš sa osamelo. Omyl. V tvojom srdci je Ten, ktorého si nevšímaš. Láska, ktorá trpí a čaká. Ale Ty takú nechceš.. Zadrž! Nehovor jej „nie“! Je pravá. Je to Boh...

Moje drahé deti, prosím vás, snažte sa využívať Najsvätejšie Sviatosti viac do hĺbky... Chcete sa modliť viac do hĺbky!

Je sviatok. Je povinná omša? Nie, chvalabohu. Veľká Noc. Mal by som ísť na spoveď. Zasa. Aj tak sa nič nemení... Doma čaká manželka. Samé povinnosti. Modlitba sa doporučuje. Vydržím to. Automatika ráno, i večer... Splnené. Odfajknuté. Mária, pomôž mi z tejto plytkosti. Vlažnosti. Prosím! Pomôž mi aby som sa chcel ponoriť do hĺbky Tvojho Srdca, do hĺbky Božej prítomnosti!

Ja sa modlím spolu s vami. Modlím sa za pokoj do vášho vnútra...

Prosby, zdravasy. Nedočkavosť. Samota a ticho. Preberáš zrníčka. Ktorého si Panna, v Betleheme porodila... Spolu s tvojou modlitbou, kdesi v neviditeľnej blízkosti, sa modlia sväté pery. Každý vzdych tvojho srdca je zaznamenaný. Stráži ho Tá, ktorej si aj ty zverený. Nepretržite myslíš na Teba. Nepretržite sa modlí. Aj spolu s tebou. Za teba. Za pokoj, ktorý tak potrebuješ... Mária, ďakujeme ti za Tvoju materinskú lásku, Tvoje neustále orodovanie za nás!

Anton Selecký

Misia Kráľovnej pokoja

Rozhovor s rodinou MacFarlane-Barrow

Modlitba je kľúč

Rodina MacFarlane-Barrowých zo Škótska, podnietená mariánskymi zjaveniami v Medžugorí, založila centrum pre duchovné cvičenie „Craig Lodge House“, modlitbové spoločenstvá „Craig Lodge Community“ (www.craiglodge.org) a tiež humanitárnu organizáciu „Scottish International Relief“, ktorá projektom „Marys meals“ zaisťuje školákom v Afrike, Ázii a Južnej Amerike (www.sircharity.org) denne teplé jedlo.

- V. S.: Magnus a Ruth, vy ste veriaci, ktorí preukázali svoju vieru skutkami. Môžete nám o tom povedať niečo viac?

Ruth: Prvýkrát sme prišli do Medžugoria po Vianociach 1982, pretože sme sa niečo dočítali v našich novinách v Škótsku. Jednalo sa doslova o jeden riadok, v ktorom bolo povedané, že sa Panna Mária zjavuje deťom v Hercegovine. Nebol uvedený ani názov miesta.

Vždy nás zaujímali Lurdy a Fatima, a keď sme si prečítali, že tieto zjavenia sa konajú v súčasnosti, hneď sme si začali vrúcne želať odcestovať tam a vidieť to osobne. Presvedčili sme rodičov, aby nás pustili. V skupine nás bolo desať. Prišli sme práve včas na omšu. Viera ľudí bola tak evidentná, že sme hneď vedeli, že zjavenia sú pravdivé.

V tých dňoch nebolo mnoho návštevníkov a tak nás fra Slavko ubytoval v rodine svojej sestry Sofie. Svedectvo týchto pohostinných a čestných ľudí nás ešte viac utvrdilo vo viere. Ten pobyt v Medžugorí nás hlboko oslovil a zmenil náš život. Bolo to potvrdenie pravdy o našej viere, potvrdenie existencie neba, pekla a ostatných skutočností. I keď je tento svet krásny, nie je všetko zahrňujúcou skutočnosťou. Toto vedomie sme si odnášali so sebou domov.

- V. S.: Čo sa dialo potom?

Magnus: Po našom návrate z tej prvej cesty boli naši rodičia veľmi udivení, pretože na nás pozorovali veľkú premenu. Každý večer sme sa modlili ruženec, postili sme sa... Ako mnohí ďalší ľudia sme si mysleli, že zjavenia budú trvať iba krátko a preto sme si priali, aby aj naši rodičia čo najskôr taktiež prišli. A oni skutočne prišli. Zapôsobilo to na nich silno, rovnako ako na nás, a tak sa jedného dňa rozhodli odovzdať svoj hotel Bohu a urobiť z neho exercičné centrum. Začali sme pozývať ľudí z celého Škótska a rozprávali sme im o medžugorských posolstvách. Naša diecéza nás veľmi podporuje. V dome máme Najsvätejšiu sviatosť, každú nedeľu máme svätú

omšu, a prichádza mnoho rôznych ľudí, ktorí vedú duchovné cvičenia. Fra Slavko a vizionárka Marija u nás boli už pred mnohými rokmi. Ako rodina a ako spoločenstvo vedieme aj my duchovné cvičenia.

- V. S.: Aké sú teraz plody týchto duchovných cvičení?

Magnus: Mnohí, ktorí prichádzali na duchovné cvičenia, založili vo svojich farnostiach modlitbové skupiny. Mnohí prišli aj do Medžugoria, aby to všetko sami zažili. S rokmi sa vytvorili malé spoločenstvá, ktoré chcú ísť cestou, na ktorú nás volá Panna Mária. Niektorí z nás tu žijú so svojimi rodinami, niektorí, ktorí nežijú v manželstvách, prichádzajú do spoločenstva na rok a slúžia ľuďom, ktorí majú duchovné cvičenia. Chceme ísť tou cestou spoločne.

- V. S.: Založili ste aj humanitárnu organizáciu „Scottish International Relief“...

My sme to vôbec neplánovali. Keď sme v roku 1992 videli ako tu ľudia trpia, prišli sme si pokúsiť sa priviesť kamión s humanitárnou pomocou pre utečencov. Požiadali sme tých ľudí, ktorí k nám prichádzali na duchovné cvičenia, aby nám priniesli základné veci: odevy, potraviny a lieky, a to sme priviezli.

Vrátili sme sa domov, mysleli sme, že sme vykonali svoje, ale Boh mal úplne iný plán. V Škótsku nás očakávalo mnoho ďalších vecí, ktoré ľudia medzitým zhromaždili a my sme sa rozhodli pokračovať, pokiaľ ľudia budú pomáhať. Nieкто nám dokonca daroval veľký kamión a ja som ho začal šoférovať. Privážali sme lieky do Mostaru a na rôzne miesta v Bosne. Do Východnej Európy sme priviezli pomoc v hodnote cez 10 miliónov libier.

Pociťovali sme, že máme pomáhať aj v ďalších krajinách. V Rumunsku pomáhame opusteným deťom, nakazeným AIDSom, pracujeme aj pre Afriku a Latinskú Ameriku.

- V. S.: Akcia „Marys meals“ (Máriine obedy) zaisťuje pre deti denne jedenásť tisíc jedál. Je to jednoduché?

Magnus: Svojím spôsobom je. „Marys meals“ je Máriin projekt od samotného začiatku a Ona sa o neho stará. Všetko začalo v roku 2002, kedy vypukol hlad v Malávii. My sme začali v jednej škole vydávať jedlá pre 200 sirôt. S Máriinou pomocou teraz sýtíme 11 000 detí denne. Ľudia nám pomáhajú, zvlášť v tejto našej akcii. Dnes môžeme za nejakých 10 \$ kŕmiť dieťa v Malávii celý školský rok. Ľudia akcii „Marys meals“ pomáhajú rôznymi spôsobmi. „Marys meals“ sa skladajú z mnohých drobných skutkov lásky. Často mám tu povinnosť tlmočiť ich vďačnosť tým, ktorí toľko pomáhajú v Austrálii, na Novom Zélande...

Nedávno sme sa stretli s jednou takou typickou rodinou, ktorej pomáhajú „Marys meals“. Jedná sa o matku samoživiteľku, ktorá vychováva štyri deti. Jedlá poskytované touto humanitárnou akciou v najbližšej škole sú jediným jedlom, ktoré za celý deň majú. Ale my môžeme dávať len to, čo prijímame od Boha. Na prvom mieste je modlitba, život v spoločenstve Cirkvi, a až potom môžeme dávať. Nerozhodli sme sa preto sami od seba. Ďakujeme Bohu, že nás trochu zapája do svojho plánu.

- V. S.: Čo pre vás znamená viera, Evanjelium, Medžugorie?

Magnus: Viera, Evanjelium a Medžugorie sú v centre nášho života, nášho rodinného života. To je pre nás najdôležitejšie. Počiatkom všetkého je modlitba a život podľa posolstiev Panny Márie. Nejedná sa o to, aby

sa niekam šlo a niečo sa vykonávalo, ale o to, aby sme denne robili to, čo od nás Panna Mária žiada. Potom nás možno Pán povolá, aby sme vykonali aj niečo ďalšieho.

- V. S.: Máte 36 a 42 rokov, máte štyri, päť detí. Povedali by ste, že vaše rodiny sú v niečom mimoriadne?

Ruth: Áno, ľudia nás považujú za úplne mimoriadnych. V Škótsku žije iba malé percento katolíkov. Boli sme vychovávaní v katolíckej rodine a možno sme sa aj zvykli líšiť sa od svojich priateľov.

Magnus: So svojou ženou som sa stretol, keď som vozil humanitárnu pomoc v dobe vojny. Ona zdieľa moju vieru. Nerozhodovali sme s ňou mať deti preto, aby sme boli niekomu vzorom. Deti máme z lásky. V obci, v ktorej žijeme mali rodiny dve alebo menej detí, ale uvedomujem si, že teraz je tu niekoľko rodín so štyrmi alebo piatimi deťmi.

- V. S.: Ako vidíte rodinu budúcnosti?

Ruth: Byť členom modlitbového spoločenstva, to je veľká pomoc. Rodinný život je vystavený veľkému nátlaku. Médiá deti stále bombardujú myšlienkami, ktoré nie sú v súlade s náukou našej viery. Stále viac si uvedomujem dôležitosť života v spoločenstve so spoluveriacami a zvlášť v tejto dobe. Modlitba je kľúčom.

Magnus: Nič nie je dôležitejšie ako pravidelná denná rodinná modlitba.

(www.medjugorje.hr)

Ilustračné foto: (a)

Na hranici dvoch svetov

Ilava - Miroslav Reizer po opustení väznice:

Veľmi si cením slobodu

Väznica Ilava o 10.00 h, 29. novembra 2004 * Cesta na horu Zvir * Pomôžu Žakovce? * Očakávaná a realita * Dva svety na jednej planéte * Neistota slobody * Kráčať ďalej

Bože, ďakujem ti za to väzenie! A myslím to vážne! S týmto Mirovým výkrikom, upretým k nebu sme opúšťali salaš Dechtáre, kde si Miro dal svoje prvé jedlo na slobode – bryndzové halušky. Nočná mora 13-tich rokov za múrmi ilavskej väznice sa strácala v nedohľadne.

V džínsovej vetrovke

z roku 1991, ktorá vybledla vo väzenskej šatni, sa Miro Reizer pozeral v ústrety novej prítomnosti. So starou taškou, v ktorej sa nachádzali štetce rydlá, obrazy a niekoľko osobných vecí, Miro s údivom hľadel na svoje prvé slobodné slnko.

Keď sme s naším kameramanom Ľubom Polákom v to ráno prichádzali k Ilave, bolo tesne pred desiatou hodinou. Hneď ako sme sa zahlásili na bráne ilavskej väznice, oznámila nám služba, že Miro o niekoľko minút vyjde von.

Bolo 10. hodín, 29. novembra 2004. Elektrické vráta sa otvorili. Miro Reizer, náš dlhoročný dopisovateľ, je na slobode. Päťdesiatročný, štíhly, vypostený, s elánom a iskrou v očiach. Ľubo začal točiť prvé zábery slobodného človeka, väžňa, ktorý ilúziami vykročil do sveta. Sveta, ktorý sa však po tých dlhých rokoch zmenil na nepoznanie...

Chcem ísť na horu Zvir

- napísal Miro v jednom zo svojich posledných listov z väzenia. A tak naša prvá cesta viedla do Litmanovej. Ťažko opísať Mirove pocity. Pripadal mi ako potápač, ktorý sa po dlhých rokoch vynorí na hladinu, kde sa vyžíva v každom nadýchnutí sa. Na hore nás privítal sneh a šero. Miro v izbičke vylial zo seba prvé poďakovania sa a prosby za svojich bratov v Ilave. A potom sa nedokázal nabažiť hory, v ktorej sa nám úplne stratil.

Zaviezli sme ho do Žakoviec, v ktorých má o. Marián Kuffa známy areál pre ľudí bez prístrešia. A tu Mirova ilúzia o vytúženej slobode dostala prvý úder. Režim, tvrdí obyvatelia, neľahký začiatok. Stretol sa tu so svojím bývalým spoluväzňom Jožkom Hrenákom, ktorý sa vypracoval na člena vedenia a v súčasnosti vedie útulok pre bezdomovcov Mea culpa v Bratislave.

S Jožkom, ako starým známym

z „vrcholového tábora“ na hore Zvir, kam s ním prichádzajú jeho duchovní pacienti, prišiel na túto prvú nedeľu aj Miro, ktorý sa s Jožkom pozná ešte z leopoldovskej pevnosti. **A tak sme sa všetci stretli pri nohách Nepoškrvnenej Čistoty, ktorá prijíma všetky svoje deti, zvlášť tie zblúdené.**

Tu, pri decembrovom ohníku a čaji, odhadzujúc sneh a píliac drevo sme urobili naše prvé interview na Mirovej slobode.

*** M ROSA: Aké si mal očakávania zo slobody? Nejaké neznámo, niečo, na čo si už dávno zabudol, alebo si mal nejaké svoje predstavy?**

- Miro REIZER: Som rád, že som von, že to mám za sebou. Ešte som krátku dobu na slobode, aby som si to vedel uvedomiť...

*** M ROSA: Ako vidíš dozadu tých 13 rokov vo väzení?**

- Miro REIZER: Trinásť a polročný trest, ktorý som teraz odsedel? Bolo to veľmi veľa. V podstate som sa zbavil agresívnych myšlienok, s ktorými som žil celý život. Po rozume mi chodilo násilie. Musím sa brzdiť v takýchto reakciách. Keby som mal tento trest ako prvý - ako vieš bol som 10 krát trestaný - možno by som sa nebol opakoval. Sudcovia to odhadli zle...

*** M ROSA: Čo bolo takým najčastejším popudom, že si sa dostal na tú hranicu slobody a väzenia, keď už vlastne šlo o to, či ťa chytia alebo nie?**

- Miro REIZER: Priatelia, dobrodružný a ľahkovážny život, peniaze, ženy, žiadne povinnosti. Mohlo to skončiť len tak, ako to skončilo.

*** M ROSA: Rozmýšľal si nad tými koreňmi, že kde to vlastne začína? Nestane sa, že človek zo dňa na deň niečo spácha. Ono to má taký vývoj. Je to výsledok nejakého procesu alebo stavu.**

- Miro REIZER: Bolo by to na dlhé rozprávanie, ale určite tie moje zlé sklony, ktoré skončili až v Ilave, vychádzali z mojej mladosti. Nevedel som si vážiť to, čo som mal. Bol som ženatý, robil som rôzne práce. Teraz už viem jedno. Keď niekde stúpim, musím stúpať veľmi opatrne a premýšľať. Keď sa do niečoho pustím, musím vedieť, čo mi z toho vyplýva do budúcnosti, aby som zasa nezakopol. Ale myslím si, že nezakopnem. Pokiaľ mám dobrých ľudí okolo seba a v tieto začiatkové dni ma podržia.

*** M ROSA: Väznica je prostredie, kde človek nemá veľa priestoru ani fyzického ani psychického. V čom si našiel únik, úľavu vo svojom stave v tom dlhodobom strese?**

- Miro REIZER: Zatvorili ma 29. mája 1991. Keď som sa dostal do väzby, bolo to za trestný čin ozbrojenej lúpeže. Prepadli sme zlatníctvo. Podľa vtedajších zákonov som mal za to čakať minimálne desaťročný trest. Mal som z väzenia skúsenosti už predtým. Po páde bývalého režimu som vedel, že ani vo väznici nebude toľko práce. Hľadal som rôzne riešenia. Nakoniec som sa rozhodol, že budem študovať výtvarné umenie. Zo začiatku som sa tomu smial aj ja, aj okolie. Trvalo to dva, tri roky, ale nedal som sa odradiť. A tak som sa 12 rokov vo väzniciach Leopoldov, Banská Bystrica a Ilava venoval výtvarnému umeniu. Dalo mi to veľmi veľa. Keď som bol v roku 1995 v Leopoldove, spoznal som tam určitý okruh ľudí, ktorí mi začali ukazovať, čo je to kresťanstvo, kto je Boh, kto je Panna Mária. Bol som na takej izbe, kde boli chlapi väčšinou katolíci, a tak ako výtvarník-laik som tie ich myšlienky a tie rozhovory na izbe som sa snažil prenášať na papier, na plátno - v kresbách a maľbách.

*** M ROSA: Vo výkone trestu si sa venoval dlhú dobu tejto tvorbe, veľa rokov. Aj vedenie väznic ťa spoznalo ako schopného výtvarníka, a ilustroval si aj nám jednu knižku Čakám vás v Nebi, ktorú sme vydali. Nenašiel si v tejto činnosti širšie uplatnenie?**

- Miro REIZER: V prvom rade som našiel uplatnenie pre svoju dušu. Čistil som si s tým dušu, veľmi mi to pomáhalo po psychickej stránke. Keď som sa už zocelil, spevnil snažil som sa týmto umením pôsobiť aj na iných. Aj sa mi pri pár jedincoch darilo.

*** M ROSA: Existujú výstavy väzenských výtvarných prác. Mal si niekde svoje výtvary?**

- Miro REIZER: Nemal som záujem zúčastňovať sa na vnútroštátnych výstavách. Mal som možnosť vystavovať jeden obraz v USA vo Washingtone, ale to bolo iba čírou náhodou. Dôstojný pán Ladislav Vrábel bol s touto vecou v USA, raz za tri roky sa tam koná medzinárodná výstava väzňov z celého sveta. Na Slovensku to malo predkolo v Trenčianskych Tepliciach, kde moja práca zvíťazila, ale ináč som sa nezúčastňoval, nerobil som si reklamu.

*** M ROSA: Bolo vedenie väznic voči tebe ústretové, čo sa týka výtvarnej tvorby?**

- Miro REIZER: Ústretovosť je široký pojem. Čo sa týka priestorov, boli ústretoví, ale čo sa týka materiálového zabezpečenia, čo je podstatou pri tejto výtvarnej činnosti, tam to bolo naozaj mizivé percento. Pokiaľ by som nemal svojich priateľov, známych, bratov, podporu čo sa týka materiálu a náradia na tvorbu, tak by som takto fungovať nemohol. Ale vďaka vám všetkým mohli fungovať za mrežami aj iní.

*** M ROSA: Hovoril si o kresťanoch-spoluväzňoch, s ktorými si prišiel do styku. Aké si mal s nimi skúsenosti?**

- Miro REIZER: Kresťanov stretávaš vo väznici na každom kroku. Ale rozoznať, kto je skutočný kresťan a kto nie, je veľmi ťažko. Väzni sú pod rôznym tlakom, sú schopní vydávať sa za jehovistov, za katolíkov a evanjelikov, len aby niečo docielili. Ale česť výnimkám, ktorí to myslia s Bohom úprimne.

*** M ROSA: Ako si sa ty osobne duchovne vyvíjal? Dávalo ti väzenie priestor na rozmýšľanie vo veciach duchovných ?**

- Miro REIZER: Ja som sa v činnosti, čo sa týka výtvarnej tvorby, mohol vyvíjať aj sám. Avšak duchovných akcií som sa obzvlášť nezúčastňoval. A to z toho dôvodu, že väzni, ktorí tam chodili, tam aj kšeftovali. A poznám prípady, že tam chodili na svoje stretnutia aj homosexuáli. Niektorí väzni boli tak vnútorne silní, že im to nevadilo, mne toto vadilo. Činnosť zo strany rehoľných sestier, ktoré chodia šíriť Božie slovo do väznic, by bolo treba dotiahnuť do konca. Azda by to mali robiť s väčším vzťahom k tým väzňom. Pôsobiť v menších komunitách, s väčším záujmom, lebo tam chýba to ľudské teplo.

*** M ROSA: Je to z ich strany rutinovaná činnosť?**

- Miro REIZER: Krásne si to vystihol. Je to podľa mňa rutina. Idem, spravím čo musím. Netýka sa to však všetkých prípadov a všetkých okolností.

*** M ROSA: Kedy si zažil vo väzení za tie roky taký najhorší okamih?**

- Miro REIZER: Najhorší okamih som zažil v roku 1998, keď som prišiel do Ilavy z Banskej Bystrice. Vtedy som mal za sebou už sedem a pol roka. Zaradili ma do diferenčnej skupiny C, čo je dosť tvrdá kategória a bol som z toho dosť prekvapený a sklamaný, lebo za tie roky som nemal disciplinárne tresty. Nebol som tam dlho asi sedem a pol mesiaca. Človek to musí skúsiť, aby vedel čo to je.

*** M ROSA: Boli aj také prvky, ktoré ťa vo väznici potešili, na ktoré si rád spomenieš?**

- Miro REIZER: Boli tam rôzne zážitky. Napríklad, keď sa mi podarilo nejakého väzňa presvedčiť na dobrú vec, ale mám skúsenosť, keď som presvedčil na dobrú vec aj príslušníka väzenského personálu.

*** M ROSA: Čo tak najviac chýba väzňovi?**

- **Miro REIZER:** Samozrejme sloboda, ale keď má duchovné zážitky, tak mu chýba viac to nebo. Ak väzeň cíti nebo, nevadí mu, že je za mrežami.

*** M ROSA: Má väzenie v živote človeka, ktorý inklinuje ku zločinom a kriminalite, prevýchovný účinok?**

- **Miro REIZER:** Ak je niekto desiaty krát vo výkone trestu, tak to nemá výchovný účinok. Človek je iba izolovaný, aby to zlo nepáchal.

*** M ROSA: S akými predstavami si vyšiel cez väzenskú bránu na slobodu? Ako si predstavuješ svoj život, čo chceš robiť? Čomu sa venovať?**

- **Miro REIZER:** V podstate som bol naviazaný na občianske združenie Magnificat a dúfam, že dostanem nejakú šancu. Potrebujem strechu nad hlavou, prácu, za ktorú budem platený. Ľudia sú tí istí, Boh je ten istý, ale svet je veľmi pretechnizovaný.

*** M ROSA: Namal'oval si veľké množstvo obrazov. Mieniš v tom pokračovať?**

- **Miro REIZER:** Áno, pokiaľ budem mať k tomu možnosti a prostriedky, avšak asi v najbližších chvíľach to nebude možné. Musím sa najprv niečím užiť. Užiť sa dnes výtvarnou tvorbou je problém.

*** M ROSA: Teraz si na hore Zvir. Vedel si o Zvire niekoľko rokov...**

- **Miro REIZER:** Na toto som sa tešil, na tento ohník, pár metrov od miesta zjavenia Panny Márie...

*** M ROSA: Aký máš pocit – na prahu sveta slobody?**

- **Miro REIZER:** Som dosť opatrný, nemám veľké oči, ale manipulovať so sebou nedám. Opatrnosť nado všetko...

*** M ROSA: Nepripúšťaš také nebezpečenstvo, žeby sa to ešte raz zopakovalo, žeby si ešte raz skončil vo väzení?**

- **Miro REIZER:** Pevne verím, že sa tam už nedostanem. Som o tom presvedčený. Verím, že to tak Boh chce. Ja som si skutočne svoje vytrpel a v tom utrpení som dokázal ešte pomáhať iným, a bola to tá najväčšia spodina vo väznici. Oni vedia, ktorí sú to, dobre ma poznajú.

*** M ROSA: Aká je pre teba základná hodnota života? Čo si tak najviac vážiš?**

- **Miro REIZER:** Najviac si vážim slobodu, že som vyšiel z väzenia, to je asi pre mňa nadovšetko. Kto vyjde spoza ilavských múrov, či už je to veriaci, alebo neveriaci človek, prežíva vnútorné prázdno. Veriaci si vstúpi do svedomia, neveriaci sa dostane po pár dňoch naspäť. Slobodným však môže byť človek aj za mrežami. Mal som také chvíľky - keď som bol za mrežami - že som sa cítil vnútorne slobodný. Bolo ich málo, ale boli. Možno som bol slobodnejší ako niekto iný na tejto vonkajšej slobode...

*** M ROSA: Čo vidíš teda to podstatné na tejto slobode?**

- **Miro REIZER:** Veľmi si želim, aby ľudia boli na seba dobrí. Ľudia si musia vedieť odpúšťať, mali by byť tolerantní voči druhému. To je na živote krásne.

*** M ROSA: Myslíš, že je to dosiahnuteľné? Vo svete moci a bohatstva?**

- **Miro REIZER:** Je. Sú známe osobnosti, ľudia, ktorí sú bohatí a majú väčšie problémy ako tí, ktorí sú „na dne“.

* **M ROSA: Keď ti bude najhoršie, o čo sa oprieš?**

- **Miro REIZER:** V prvom rade si spomeniem na Pannu Máriu. Chcem, aby som to zlé vedel prehodnotiť. Netreba rýchlo reagovať, treba uvažovať, aby som toho ešte viac nepokazil. Musím uvažovať a pomaly kráčať ďalej...

* * * * *

Keď som naposledy telefonoval s Mirom Reizerom, povedal mi, že sa do Žakoviec nevráti. Prosíme týmto všetkých vás, ktorí máte možnosť ubytovania s možnosťou práce - aspoň do jari, napíšte nám na našu adresu alebo zatelefonujte na tel. číslo 02/52444022. Pomôžme Mirovi!

Anton SELECKÝ

Monitor / Prečítali sme si

O katolíckej Malte, evanjelizačných cestách, duchovných zraneniach

a inom s exorcistom P. Eliášom Vellom, OFM

Jediný recept šťastia

Stále častejšie prichádza do Českej republiky známy kazateľ a exorcista Páter Eliáš Vella, ktorý pochádza z Malty a je františkánom konventuálom (u nás sa títo rehoľníci volajú minoriti - pozn. red.). Naposledy tu viedol duchovné cvičenia tohto roku v septembri na Velehrade

Pravé povolanie

* **KT:** Už roky k nám prichádzate z krajiny, kde v seminároch študuje približne rovnaký počet mladých mužov ako v Českej republike. Na Malte pritom žije 375 tisíc obyvateľov, zatiaľ čo u nás 10 miliónov. Čím si tento nepomer vysvetľujete?

- **P. E. Vella:** Malta je celá katolícka. Sme najkatolíckejšia krajina na svete a takisto sme na prvom mieste vo svete čo do počtu povolaní. Tradične u nás preto bolo vždy veľa povolaní.

* **KT:** Kedy ste vy osobne počuli Božie volanie do kňazskej služby?

- **P. E. Vella:** Už ako malý chlapec. Do kláštora som vstúpil v necelých trinástich rokoch. V tej dobe to bola bežná vec nielen na Malte, ale aj v Taliansku.

* **KT:** Prečo ste sa rozhodli práve pre františkánsku reholu?

- **P. E. Vella:** Bolo to veľmi spontánne. V mojej farnosti boli františkáni, takže som ich už od detstva poznal. Až po určitom čase, ako sme ja a moji kamaráti vstúpili do kláštora, prišli sme na to, že je to pravé Božie povolanie. Vôbec tým nechcem povedať, že v trinástich rokoch už človek vie, čo robí a vedome sa rozhoduje. Viacerí sme vstúpili, ale mnohí nakoniec kláštor opustili. Niektorí ale zostali a dali sa na cestu kňazstva.

Božia voľba

* **KT:** Spravovali ste farnosť v St. Paul's Bay, boli ste provinciálnym predstaveným maltských františkánov, prednášali ste dogmatickú teológiu, katechetiku a pastorálnu teológiu na vysokej škole. Kedy a ako došlo k tomu, že ste všetko svojím spôsobom opustili a začali evanjelizovať po svete?

- **P. E. Vella:** Začalo sa to zhruba pred pätnástimi rokmi. Prvý seminár za vnútorné uzdravenie som pripravil pre svoju vlastnú františkánsku komunitu na Malte, pretože som videl potrebu hovoriť tam na túto tému. Potom som o vnútornom uzdravení prednášal na nejakej konferencii. Ľudia ma však začali volať na ďalšie miesta. Nemôžem povedať, že to bola moja voľba. Bola to Božia voľba. Ja som nikdy nič také neplánoval.

Zranené ľudstvo

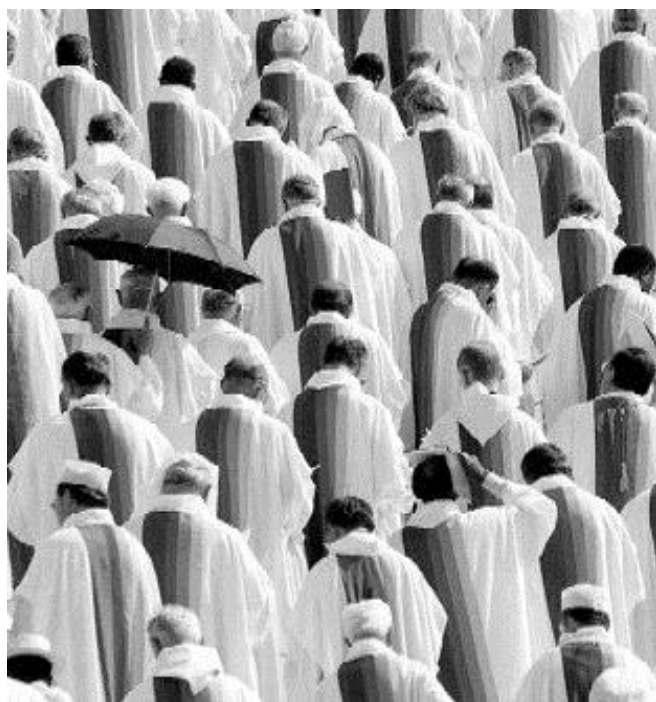
* **KT:** Na aké témy ste sa zo začiatku zameriavali?

- **P. E. Vella:** Išlo o vnútorné uzdravenie a okultizmus a veci spojené s vyslobodením od zlého.

* **KT:** Niekoľkokrát ste uviedli, že keby ste si sami mohli vybrať, určite by ste nechceli ísť tam, kde sa nedohovoríte. Paradoxne sa mi zdá, že stále viac času trávite v Českej republike a na Slovensku. Myslíte si, že vás tu ľudia potrebujú viac než inde?

- **P. E. Vella:** Človek ako tak je všade rovnaký. Nemyslím si preto, že by niekde ľudia potrebovali vnútorné uzdravenie viac než inde. Skôr naopak. Kamkoľvek idem, nachádzam tam ľudí, ktorí majú rovnaké problémy a potreby. Aj napriek tomu existujú typy zranení, s ktorými sa stretávam iba v postkomunistických krajinách. Súvisí to s dobou komunistického režimu. V Afrike zase bolo skôr otroctvo. Z otrokárskeho režimu tam preto stále pôsobí špecifický druh zranení. Vo všeobecnosti sa ale stále jedná o bolesť a zranenie, pri ktorom je ľudský charakter nejakým spôsobom znásilňovaný.

Oblíbené Česko a Slovensko

* **KT:** Kde tohto roku strávite najviac času?

- **P. E. Vella:** Myslím si, že najviac času strávim v Českej a Slovenskej republike.

* **KT:** Pokiaľ by nejaké spoločenstvo chcelo, aby ste u nich viedli duchovné cvičenia, kedy je vo vašom plánovacom kalendári voľný termín?

- **P. E. Vella:** Sem veľmi zaneprázdnený. Plánujem dva roky dopredu. So sebou si beriem vždy tri diáre. Ten súčasný, podľa ktorého sa riadim a ďalšie dva pre nasledujúce roky.

* **KT:** Váš denný program je zaplnený od rána až do nočných hodín. Ako sa udržujete v kondícii?

- **P. E. Vella:** Ak by som sa na svoj vek a zdravie pozeral len z ľudského hľadiska, skutočnosti by hovorili o tom, že nemôžem všetko zvládnuť. Nie som totiž úplne zdravý. Mám ale skúsenosť, že keď človeka Boh k niečomu volá, dáva mu k tomu aj silu.

Vernosť Ježišovi

* **KT:** Zatiaľ čo sa na Malte ku katolíckej viere hlási viac než deväťdesiat percent obyvateľov, v Českej republike je to iba dvadsať percent. V pôrodnosti sa v Európe pohybuje takmer na úplnom konci. Mnoho ľudí nežije pred svadbou v čistote. Čo by ste odkázali mladým ľuďom v Českej republike?

- **P. E. Vella:** Ak sa odchýlime od Ježišových ciest, nakoniec nám to prinesie deštrukciu. Dôjde k narušeniu ekonomiky, sociálneho života, rodín, osobnosti a psychiky každého človeka. Výsledkom toho, že žijeme sami podľa seba, že uspokojujeme vlastné potreby a náruživosti, sú rozbité rodiny, vzrastajúci počet rozvodov, nezdravý sexuálny život, proste nič nefunguje tak, ako by malo. To je cesta, ktorá nevedie ku šťastiu, ale k nešťastiu. Jediná možnosť byť šťastným je zostať verný Ježišovi.

* **KT:** Na Malte sú zakázané interrupcie a eutanázie. V Európskej únii ste snád' jediným štátom, kde sú zakázané aj rozvody. Myslíte si, že sa vám podarí tieto zákony udržať?

- **P. E. Vella:** Jednou z podmienok, ktoré si Malta kládla pred vstupom do Európskej únie bolo, že únia nebude robiť nátlak na hodnoty, ktoré uznávame. Aj u nás existuje hnutie ľudí, ktorí by chceli, aby tieto základy padli, ale väčšina maltských obyvateľov je proti tomu, aby sa uvedené zákony odvolali. Preto si myslím, že ešte nejakú dobu budú platiť.

* **KT:** Dočítala som sa, že ste autorom pätnástich kníh.

- **P. E. Vella:** Napísal som celkom dvadsaťtri kníh. Posledná vyšla tohto roku a hovorí sa v nej o satanovi. Vo väčšine prípadov nejde o záznamy zo seminárov.

* **KT:** Kde beriete čas pri vašom vyťažení ešte písať knihy?

- **P. E. Vella:** To je ďalší zázrak (smiech).

* **KT:** Mohlo by niektoré nakladateľstvo vydať vaše knihy v Čechách?

- **P. E. Vella:** Keby niekto v Čechách chcel moje knihy preložiť, musel by vedieť po maltsky, pretože väčšina kníh je v maltskom jazyku. Niektoré knihy prekladá do angličtiny moja sekretárka. Ide práve o najnovšiu knihu o satanovi.

* **KT:** Prečo teda nepíšete rovno po anglicky?

- **P. E. Vella:** Pretože píšem pre svojich ľudí.

* **KT:** Mohli ste vzdelávať budúcich kňazov. Namiesto toho ste šli medzi ľudí...

- **P. E. Vella:** Nikdy som neľutoval, že som sa vzdal vyučovania kvôli evanjelizácii. Mám aj mnoho príležitostí formovať kňazov. V rámci svojej evanjelizácie často totiž pripravujem prednášky a semináre pre kňazov.

* * * * *

Páter ELIAS VELLA OFM Conv. (* 28. 2. 1941 na Malte) bol pred deviatimi rokmi poverený službou exorcistu. Od tej doby chodí po celom svete evanjelizovať. Je členom Asociácie kresťanských terapeutov v Amerike. V roku 1994 mu Sociálny a kultúrny inštitút v St. Paul's Bay udelil zlatú medailu za službu Malte a osobitný prínos St. Paul's Bay.

Alena Gollová

Katolícký týdeník č. 41/2004

Foto: (a)

Seminár o satanismu

Vatikán vyrazil do boja proti neustále sa zvyšujúcemu počtu satanistických siekt v Taliansku. Miestna univerzita Regina Apostolorum v Ríme preto otvorila seminár o satanizme a vyhánaní diabla. S odvolaním sa na zdroj z Vatikánu o tom informovala agentúra AFP.

„Satanizmus znehodnocuje ľudské, cirkevné a kultúrne hodnoty. Cieľom kurzu je poskytnúť kňazom a novicom, ktorí sa zapísali na seminár, kľúč k pochopeniu problému,“ povedal o zmysle seminára jeden z vyučujúcich **Carlo Climati**.

Podľa údajov, ktoré poskytol rímsky parlamentný výbor, zaoberajúci sa touto problematikou, v súčasnosti v Taliansku uctieva satanský kult asi tisíc siekt. Alarmujúcou skutočnosťou je, že k týmto sektám sa pridáva stále viac mladých ľudí, ktorí sa nevyhýbajú ani kriminálnym činom.

Napríklad v júni zadržala talianska polícia neďaleko Milána, na severe krajiny, siedmich mladých členov sekty Satanove zvieratá, kvôli podozreniu z vraždy troch adolescentov a z nabádania ďalších dvoch osôb k samovražde.

Štátny žalobca,

ktorý ich pohнал pred súd kvôli týmto hrdelným zločinom, ako priťažujúcu skutočnosť označil to, že sa oddávali satanským praktikám a že boli hrdí na príslušnosť k satanskej sekte.

Seminár nazvaný Vyháňanie diabla a prosba slobody má duchovným poskytnúť argumenty, ako postupovať v týchto **„pomerné citlivých témach“**. Kurzy budú otvorené vo februári budúceho roku.

K vyučovaným predmetom má patriť démonológia, prítomnosť zmienok o diablove vo svätých textoch, patológia a liečba posadnutých osôb. **„Seminár vyvrcholí svedectvom dvoch vyháňačov diabla, ktoré vysvetlia ako odlíšiť chorú osobu, ktorú je potrebné liečiť, od osoby posadnutej diablom,“** povedal Climati.

(Zdroj: Repro LN)

Satanisti na Slovensku

Podľa správ, ktoré sa najmä esemeskami rýchle rozšírili po Slovensku, v noci z 13 na 14. októbra 2004 malo by Slovensko zasväcované satanovi.

Podľa neskorších správ aj z oficiálnych zdrojov sa v poslednej dobe na Slovensku pohybuje istý David Philt, zaoberajúci sa mágiou. Akt zasvätenia satanovi údajne previedol so svojimi kňazkami a to mocnostiam „valpružiny“ - praktikami starých Keltov. Za týmto zasvätením sú údajne už aj fyzické obete. Davida Philta podľa informácií vyhostilo Francúzsko, no Švajčiarsko ho prichýlilo. Známy exorcista **Anton Solčiansky** sa snaží dosiahnuť vyhostenie Philta aj z územia Slovenska. Philt sa prihlásil a chcel vystúpiť v rádiu Lumen (10. novembra 2004).

Zasvätenie Slovenska satanovi bolo opäť avizované, a to z 13. na 14. novembra 2004. Je zaujímavé, že o niekoľko dní neskôr - 19. novembra 2004, boli tatranské lesy „zrovnané so zemou“.

(anse)

Ilustračné foto: (a)

Naša reportáž

Vianoce bez domova

Blíži sa večer. Dvojica mladých ľudí putuje krajinou. Ona sedí na oslíku, je v pokročilom stave tehotenstva. On kráča vedľa nej. Obidvaja sú ukonaní. Prídu do mestečka, z ktorého pochádza on. S nádejou hľadá nocľah. Márne. Nikde niet miesta. Niektorému hostinskému pri pohľade na ženu azda prebehne hlavou: môj hotel nie je pôrodnica... A tak dvojica bezradne stojí. Napokon skončia v jaskynke. V noci sa narodí Dieťa. Prichádzajú ho pozrieť chudobní pastieri...

Na mieste pri Brale je zima. Je sedemnásť december 2004. Púť, na ktorú pozvala Vládkyňa sveta. Niekoľko ľudí sa modlí. Obďaleč kňaz pútnik svedá niekoľko žien. Obraz Vládkyne sveta, ktorí priniesli sečovskí veriaci, víta každého prichodzieho. Pri stolíku s teplým čajom, ktorý „čapujú“ miestni ochotníci, sa tlačí skupinka bezdomovcov. Dole, v meste, už svietia oblaky útulných domovov. Bezdomovci si hrejú čajom ruky aj žalúdky. Azda aj srdcia. Priviezol ich náš bardejovský aktivista **Milan Kníš**, ktorý organizuje pre nich donášanie jedla od ochotných ľudí. Na tieto Vianoce im chystajú aj Štedrú večeru a oblečenie.

Na naše otázky odpovedajú:

Martin (28), Bardejov, **Pavel** (59), Bardejov, **František** (57), Prešov, **Milan** (20), Bardejov, **Andrej** (33), Bardejov, **Marek**, (21), Bardejov.

1. Čo ťa priviedlo ku Bralu?
2. Prečo si sa stal bezdomovcom?
3. Čo očakávaš od Vianoc?
4. Ako si predstavuješ budúcnosť?
5. Čo vieš o Brale?
6. Ako sa staviaš ku viere?

- **Martin:** Nekomentujem

Prišiel som sem niečo spoznať, vidieť, pocítiť. Bezdomovcom som asi dva roky, presne sa nepamätám. Keď som pracoval, nevyplatili mi koruny, ktoré som odrobil, nemohol som si zaplatiť byt, a... Od Vianoc nečakám nič. Asi tak ako od každého dňa..

O budúcnosti je ťažko hovoriť. Rodinu nemám. Tu na tomto mieste pri Brale som prvýkrát. Veriaci som, ale... Nekomentujem.

- **Pavel:** Nemôžem nič očakávať

Zistil som, že sa tu zjavila Panna Mária, tak hovorím, idem, uctím si ju, idem na to miesto, aby som sa k nej pomodlil, tak ako sem chodia aj ostatní ľudia. Bezdomovcom som rok. Ale tam v tom azylovom domov sa s nami jedná ako s deťmi. Príde desať hodín, a keď aj beží nejaký film, vypnúť, končíme, páni, a spať...

Vianoce - ako si urobíme, tak ich máme. Čo si kúpime, to zjeme. Čo nám donesú oni, z charity.

Od budúcnosti nemôžem nič očakávať. Ten svet už nebude lepší. Ani v tej Únii. Ako je tá vláda pokazená, tak je aj celý svet. Jedine veriť v Boha, že pomôže, hlavne k tomu zdravíčku...

- František: Rozviedol som sa

Ja som tiež bezdomovec. Čo sa mi prihodilo? Rozviedol som sa a teraz žijem tak, ako žijem. Mám nejaké predpoklady na zlepšenie situácie, ale či to tak bude, neviem. Nemôžem povedať.

Manželka sa po druhý raz vydala, dcéry sú vydaté. Vianoce oslávime spoločne s kamarátmi.

Už na tomto mieste bol, teraz som druhýkrát. Verím v Boha, chodím do kostola.

- Milan: Najkrajšie Vianoce nepoznám

Je tu celkom pekne, pri Brale. Mám otca alkoholika, viackrát bol vo výkone trestu, neviem ako budem ďalej v takejto situácii pokračovať- Otec ma vyhodil z domu

Najkrajšie svoje Vianoce si nepamätám žiadne, lebo od siedmich rokov som chodil po detských domovoch a po ústavoch, dvakrát som bol vo výkone trestu. Nemal som na stravu a bol som hladný. Takže som kradol.

Počul som od toho pána farára - či neviem, kto to je, že sa tu zjavila Panna Mária a preto sem doniesli ten obraz.

Tak - ja vám poviem, pravdu, nechodím do kostola, ale myslím si, že by mohla niekedy aj pomôcť... Tá Panna Mária, keď sa k nej modlím.

- Andrej: Bez Ježiša a Márie nie je život

Som prekvapený týmto miestom, nevedel som o tom, jeden sponzor nás povzbudzuje. Teším sa, keď sa môžem obrátiť k Márii. Mám kde bývať, ale sestra ma nenávidí.

Mne sa v azylovom dome páči. Musí sa mi páčiť. Komu sa budem prosiť..?

Skončil som odborné učilište v Snine ako obuvník. Bol som v detskom domove.

Vianoce - všetkým prajem aby mali čo najlepšie zdravie a šťastie - a ja čo by som si prial? Aspoň zdravie, a to, čo mi dajú...

Tu na tomto mieste sa stalo zjavenie Panny Márie jednej sestre rehoľníčke..

Panna Mária je Kráľovná Neba i Zeme, tak musíme veriť - ja som tiež veriaci, ja až tak nechodím do kostola, ale verím, v Ježiša a v Pannu Máriu. Lebo bez Nej a bez Neho - to nie je život.

- Marek: Nevieť odpovedať

Ja keď som sa narodil, tak matka ma odvrhla, a potom som bol v detskom domove. Začal som kraďnúť. Bol som v nápravno-výchovnom ústave pod prísny dozorom. Potom som sa vyučil za murára.

Počul som, že na tomto mieste sa zjavila Panna Mária Mária.

O Bohu, a viere nerozmýšľam. Život ide, tak ako ide. Prežil som to, keď mi nikto v situácii nepomohol.

Keď sa pomodlím k Panne Márii - či mi pomôže, na túto otázku asi neodpoviem... Nevieť odpovedať. Skúsím to s tou modlitbou...

Sestra Agáta sa pre obrazom Vládkyne sveta ujíma slová:

Všetkých vás vítam na tomto mieste, svoje modlitby prednesme všemohúcemu Bohu a Nebeskej matke, spojme ich s úmyslami Vládkyne sveta, za záchranu duší. V mene Otca i Syna i Ducha svätého...

Nasleduje ruženec k Božiemu milosrdenstvu, a zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie.

Moja najmilovanejšia Panna Mária, Vládkyňa sveta a Kráľovná neba i zeme. Tebe sa dnes zasväčujem, Tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu, ktoré víťazí nad démonom. Tvoje víťazstvo je isté...

„Môj milovaný ľud.

Prichádzam k tebe ako Matka všetkých vás, aby som vás posilnila a povzbudila svojou prítomnosťou medzi vami. Milujem vás, moje milované deti. Ani si len neviete predstaviť, ako vás miluje môj milovaný Syn. O tom svedčí už Jeho narodenie na tento svet a potom smrť na kríži z veľkej lásky k vám.

Milujeme vás. Som tu so svojim Synáčkom, ktorého som zrodila pre vás. Milujte Ho. On vás prosí, aby ste si očistili svoje srdcia, a tak sa pripravili na oslavu jeho narodenia. Nech sa narodí v každom jednom z vás. Žehná vás.“

(Panna Mária mala svetlo ružové šaty a modrý závoj. Na rukách držala dieťa - Ježiša)

„Pri brale“, Sečovce, 17. Decembra 2003.

* * * * *

Blíži sa večer. Auto s obrazom schádza dolu do mestečka. Keď ho na dopoludnia brali z kostola, bolo zrejmé, že sa na svoje miesto už nebude môcť vrátiť. Vezú ho teda do chrámu v obce Zbehňov. Tu vydrží opretý o stenu počas sv. Liturgie. Potom ho vezú ďalej. V chráme byť nemôže. Podľa tlmočeného názoru cirkevnej vrchnosti v Košiciach chrám údajne nie je galéria. A tak obraz Vládkyne sveta vezú ďalej. Skončí v súkromí u miestnych obyvateľov. Nad Sečovcami sa rozprestiera mrazivý večer. Hviezdy nebeského domova svietia na tento svet bezdomovcov... Je pred Vianocami.

Anton Selecký

Zo života svätých

Svätý Bazil Veľký 4. časť

Arcibiskup, učiteľ Cirkvi, ochranca chudobných a chorých, patrón východného mníšstva. Toto meno je veľmi rozšírené u Grékov, Rusov a Ukrajincov. Basilios znamená kráľovský.

Smrť

Úcta svätého Bazila má svoj začiatok ešte za jeho života. Raz bol svätý Efrem v kostole a počúval kázeň svätého Bazila. Bol taký dojatý jeho kázňou, že zvolal nahlas: **„Naozaj si ty veľký Bazil, naozaj duch Boží hovorí skrz teba.“** Potom ostal u Bazila ešte pár dní, rozprával sa s ním a napísal na jeho úctu pochvalné slová.

V Cézarei bol lekár, žid, menom Jozef. V lekárstve sa vyznal tak dokonale, že mohol chorému pár dní dopredu predpovedať smrť. Svätý Bazil túžil Jozefa priviesť do Kristovej cirkvi, preto sa často s ním rozprával a povzbudzoval ho do prijatia sviatosti svätého krstu, ale márne. **Keď svätý Bazil smrteľne ochorel, opýtal sa Jozefa, ktorý navštevoval chorého svätca: „Kedy ja zomriem?“ „Nedožiješ sa večera,“** odpovedal Jozef. Bazil odpovedal: **„A ak nezomriem do zajtra, dáš sa pokrstiť?“**

Keď bol žid pevne presvedčený o svojom tvrdení, odpovedal: **„Prisahám, že keď sa to stane, splním tvoju vôľu.“** Keď Jozef odišiel, nechajúc umierajúceho, svätý Bazil sa začal modliť, aby Boh predĺžil jeho život pre spásu žida. Pán Boh vypočul jeho modlitbu. Na druhý deň Jozef zasa prišiel k svätému Bazilovi. Keď ho uvidel živého, zvolal: **„Veľký si, Bože kresťanov, a niet iného okrem Teba! Oddnes sa zriekam židovstva a ty, otče, prikáž kňazom, aby ma pokrstili!“**

„Ja ťa sám pokrstím,“ povedal Bazil, a hoci bol veľmi zoslabnutý, s Božou pomocou vstal z lôžka, išiel do chrámu a za prítomnosti množstva ľudí pokrstil žida aj celú jeho rodinu. Potom ešte odslúžil svätú omšu. Neskôr s pomocou Božou ešte vypál svoje posledné sily a vysvätil pár diakonov za kňazov.

Keď sa rozšírila správa o smrteľnej nemoci Bazila po Cézarei, kde ho všetci mali radi, zanedlho celé mesto obliehalo jeho byt. Ľudia plakali a modlili sa. Každý bol ochotný obetovať zo svojho života nejakú časť, aby mohol poslúžiť umierajúcejmu. Svätec ešte hovoril s tými, ktorí mu v chorobe pomáhali. **Pripomínal im svoje poučenia, ktoré im hlásal celý život a povzbudzoval ich, aby sa stali lepšími kresťanmi.**

Napokon jeho hlas oslabil natoľko, že už len šeptom prehovoril slová Sv. písma: **„Pane, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.“** A potom, oslabený chorobami, vysilený starosťami a nadmernou námahou, smrťou spravodlivého **dokonal svoj život a prácu, ktorú tak horlivo vykonával na slávu Pána Boha a pre dobro blížneho dňa 1. januára v roku 379.**

Zomrel v deviatom roku svojho biskupstva a v 49. roku svojho plodného, pracovitého a svätého života.

Pohrebné obrady boli vykonané pod dohľadom Bazilovho brata Gregora. **Pohreb bol veľkolepý, duchovenstvo nieslo v otvorenej truhle telo svätca.** Z celého okolia sa zišlo množstvo ľudí. Nastala veľká tlačienica, jedni sa snažili dostať sa k svätcovi a odtrhnúť si aspoň nitôčku z jeho šiat, iní sa chceli prstom dotknúť jeho rakvy. Boli i takí, čo sa snažili dostať sa aspoň do tieňa rakvy, pobožkali zem, po ktorej niesli mŕtveho. Veľké množstvo ľudí idúcich pred rakvou napĺňalo postupne ulice, námestia, strechy domov boli naplnené obecenstvom, ktoré chcelo vidieť smútočný sprievod. Všeobecné dojatie sa chvíľami

vydieralo z hrudí jednotlivcov tak intenzívne, že zahlušovalo obradové spevy. Všetci účastníci sprievodu boli ponorení do toho istého smútku. Cudzinci, pohania, židia plakali rovnako ako kresťania katolíci. Tlačénica bola taká hustá, že sa niekoľko ľudí udusilo a ostatní ich pokladali za šťastných, lebo zomreli na pohrebe svätého Bazila. Len s veľkou námahou sa im podarilo konečne vyrvať rakvu z rúk tých, čo ju niesli a spustiť ju do hrobky cézarejských biskupov.

Spisovatelia tej doby opísali osobu a postavu sv. Bazila. Bol vysoký, žltej tváre, mlčanlivý. Nosil dlhú bradu, ktorá mu v posledných rokoch zošedivela. Svätého Bazila umelci zobrazujú ako kňaza, biskupa alebo pustovníka.

Svätého Bazila ešte za života nazývali Veľkým. Katolícka cirkev písala za jeho me-nom prívlastok „Veľký“ ako uznanie za jeho zásluhy a zaradila ho medzi celosvetových svätých učiteľov. Svojím charakterom, kultúrou, nadaním, spravodlivosťou a neúnavnou prácou pre Boha i blížneho si sv. Bazil statočne zaslúžil meno Veľký Svätý.

Sv. Bazil bol obdarovaný od Boha mnohými peknými vlastnosťami, ktoré sa harmonicky prelínali, dopĺňali a tvorili jeho charakter. Mal dar sebazaprenia, vedel nad-chnúť a viesť ľudí, vedel ich získať priateľským humánnym citom. Vďaka tomu bol Bazil vzorným biskupom, organizátorom, zákonodarcom rehoľného života a dobrodincom. Ľahko zapôsobil na svojich súčasníkov. Nezastavil sa pred žiadnou prekážkou a nezdarom. Bol totálne praktickým človekom, robil len to, čo bolo nutné, tiež hovoril a písal. V kázňach sa snažil naučiť ľud pravdám viery a prispôbiť sa každodenným potrebám. Všetko, čo hovoril a písal, bolo v peknej a príťažlivej forme. Bol vynikajúci teológ, neúprosný bojovník za mier vnútri Cirkvi. Musíme ostať len v údive nad jeho nesmierne bohatou liturgickou a spisovateľskou pozostalosťou, ktorá ani dnes nestratila nič na svojej hodnote a aktuálnosti.

Sv. Bazil hovorí: „**Držte si pevnou rukou kormidlo života! Krotte oči, uši, jazyk! Nedajte sa premôcť búrkou hnevu, zaplaviť morom bázne, zatopiť tónou smútku! To sú vášne, ktorým nesmieme dovoliť, aby nás zatopili.**“

Sv. Gregor Bohoslovec povedal o sv. Bazilovi: „**Ty si okom sveta, ty zvučná trúba, si palác náuky, jedna jar v roku, jedno slnko medzi zornicami, jedno nebo, čo objíma všetko. I ja som schopný posudzovať podobné veci, a ak ma nesklame láska, čo si nemyslím, je tvoj hlas nadovšetko.**“

A sv. Amfilochij hovoril: „Uctime si jeho pamiatku ako skutočného otca, ktorý nás zrodil evanjeliom v Ježišovi Kristovi a svojim učením nás zmenil na bohumilé dietky.“

Ďaleko od nás je kraj, kde žil sv. Bazil. Dávno sa minul ten čas, keď dokončil svoj svätý život. Ale je nám blízky, žije ďalej vo svojom národe skrze svoje veľké dielo - Rád sv. Bazila Veľkého.

V tejto rehoľníckej náboženskej organizácii deti našej Cirkvi **baziliáni a baziliánky udržiavajú generáciami živú pamiatku slávneho patriarchu a zákonodarcu, posilňujú svoje duše v reholiach príkladným svätým životom a slovami jeho náuky, súčasne roznášajú starým i mladým do škôl i domácností knihy, časopisy a misionárske náuky.**

Už za života Bazila Veľkého žilo v kláštoroch na Východe okolo 8000 mníchov. Kláštor baziliánov na Slovensku je dnes v Krásnom Brode. **V roku 1945 misiu sestier baziliánok otvoril v Sečovciach biskup Pavol Peter Gojdič. Dňa 29. augusta 1950 kláštor v nočných hodinách obsadila bezpečnosť. Sestry boli vyvezené do továrne v Českej Lípe.**

V roku 1953 boli premiestnené do Svitáv, do ústavu pre mentálne postihnuté ženy. Boli strážené, predstavené boli pravidelne vypočúvané. Na Slovensku sa museli sestry, nastúpené po roku 1968, svojho rehoľného rúcha vzdať.

V roku 1991 sa sestry vrátili na Slovensko, do Sečoviec, kde je od roku 2001 zriadená viceprovincia sestier baziliánok na Slovensku. Sestry vykonávajú apoštolát detí a mládeže, starajú sa o chrámy a chrámovú výzdobu, zhotovujú liturgické rúcha a iné potreby na liturgické účely, apoštolujú u starých, chorých a chudobných ľudí, doma či v nemocniciach.

A tak žije v našom národe pamiatka sv. Bazila Veľkého, prežíva i taký druh asketic-kého života, ktorým on kedysi žil. A on sám sa vo večnosti teší z tej odmeny, ktorú sľubuje Sv. písmo tým, ktorí zachovávajú prikázania: **„Kto bude vyučovať prikázania, ten bude veľký v kráľovstve nebeskom.“**

Bol si pevným stĺpom Cirkvi a všetkým si nám daroval neodcudziteľné bohatstvo, spečatené svojou náukou, nebon nám darovaný ctihodný Bazil. Po celej zemi sa rozšírilo tvoje učenie, veľkňaz Krista Kráľa. Všade privítali tvoje výrečné slová, ktorými si hlásal Pravdy Božie, ľudí si zušľachťoval a ich mravy napravoval.

Úctyhodný Otče Bazil, pros Krista Boha, aby spasil naše duše.

Pripravil: **Michal HARGAŠ**

Zdroje: Život svätých, Vydavateľstvo Michala Vaška 2003

Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997

Modlitba Svätého Otca k Duchu Svätému za duchovné povolania

Duchu večnej lásky, ktorý vychádzaš z Otca i Syna,
ďakujeme ti za všetky povolania apoštolov a svätých,
ktoré urobili Cirkev plodnou.
Prosíme ťa, pokračuj aj dnes vo svojom diele.
Spomeň si, ako si voľakedy na sviatok Turíc
zostúpil na apoštolov, ktorí boli zhromaždení na modlitbách
s Máriou, Ježišovou Matkou, a zhladni na svoju Cirkev,
ktorá dnes mimoriadne potrebuje svätých kňazov,
verných a plnohodnotných svedkov tvojej milosti,
ktorá potrebuje rehoľníkov a rehoľníčky,
zviditeľňujúcich radosť tých, čo žijú len pre Otca,
tých, čo prijímajú za tvoje povolanie oddanosť Kristovi,
a tých, čo v láske budujú nový svet.

Duchu Svätý, nevyčerpatel'ný zdroj radosti a pokoja,
ty si to, kto otvára srdce a zmysly božskému volaniu,
ty si to, kto dáva pôsobiť každému popudu k dobrému,
k pravde a láske.

Tvoje nevýslovné vzdychy vystupujú zo srdca Cirkvi
nahor k Otcovi, Cirkvi, ktorá za evanjelium trpí a bojuje.

Otvor srdcia a mysle mladíkov a dievčat,
aby nový rozkvet svätých povolaní dosvedčil vernosť tvojej lásky
a aby všetci mohli spoznať Krista, pravé Svetlo,
ktoré prišlo na svet, aby každému človeku darovalo istú nádej na večný život.

Amen.

Svedectvá

Záchranná kotva

Bola som pokrstená, ale jediným kontaktom s vierou bola moja stará mama. Modlievala sa so mnou a brávala ma so sebou do kostola a občas na púť na sv. Hostýn. Zomrela, keď som mala 12 rokov a zostala mi po nej na obyčajnej gume na prádlo zavesená malá modrá medaila.

Ako som sa neskôr dozvedela, priniesla jej ju v roku 1949 z Lúrd jej známa. Aj keď som nevedela, čo na nej je a čo tento predmet znamená, rada som ju z času na čas nosila. Keď som prišla do Bratislavy študovať na vysokú školu, začala som ju nosiť stále. Mala som šťastie, že z mojich troch spolubývajúcich na internáte bola jedna praktizujúca kresťanka, ktorá postupne zdolávala moje výpady proti viere svojím životom.

Zatúžila som spoznať Toho,

v koho ona verila a prosila som o dar viery. Vo svojich 20 rokoch som pristúpila k prvému svätému prijímaniu a ako 22-ročná som uzavrela sviatosť manželstva. V lekární, kde som pracovala, moja kolegyňa udržiavala kontakt s rehoľnou sestričkou Prudenciou (Vincentkou). V čase totality bolo veľmi vzácné dostať sa k duchovnej literatúre, a preto som sa veľmi tešila na návštevy sestričky a postupne sa s ňou zoznámila. Ona mi objasnila históriu vzniku nosenia zázračnej medaily. Pri mojej modlitbovej aktivite som dostala ako patrónku sv. Katarínu Labouré a po nej som aj pomenovala svoju lekáreň.

Zázračnú medailu

som nosila na všelijakých retiazkach, ale večne som ich dajako roztrhala. Bolo mi z toho smutno, že akoby medaila nechcela pri mne vydržať. Tak mi k jubileu manžel daroval retiazku i s medailou. Avšak, zase som nemala vyhrané. Pri vyšetrení u lekára som si ju tak nešťastne odložila na stoličku, že sa zošmykla a visela tak, že ani lekár ani sestra ju nevideli, a našťastie aj ďalších 10 pacientiek, ktoré boli na vyšetrení po mne. Až keď na moju prosbu opakovane prehľadali stoličku, žasli, že ani oni, ani upratovačka si retiazku s medailou nevšimli.

Veľmi som sa z nálezu tešila.

Každý rok 27. novembra, kedy Panna Mária požiadala Katarínu Labouré, aby sa rozdávali ľuďom zázračné medaile, dávame aj my v našej lekární so súhlasom pána dekana posvätené medaily, ktoré sme doteraz vždy dostávali od sestričky Prudencie. Nestalo sa, že by nás preto niekto napadol, pacienti skôr s vďakou prijímajú medaily i so sprievodným textom.

Po mnohých rokoch

môjho hľadania vo viere (narodilo sa mi aj štvrté dieťa, vytúžená dcéra po troch synoch) môžem svedčiť o veľkej sile tohto predmetu. Pre mňa bol jediným dotykom Trojjediného Boha, ktorý cez Pannu Máriu a

potom vernú služobnicu Katarínu Labouré dal túto záchrannú kotvu pre stratených, zabudnutých, nevidiacich, poblúdených.

Pánu Bohu som vdáčná za všetko, čo koná v mojom živote a dnes si Ho už nosím v srdci.

PharmDr. Z. Šandriková

Bánovce nad Bebravou

Naše rozhodnutie

Ako lekárnička sa denne stretávam s pacientkami, ktoré užívajú hormonálnu antikoncepciu. Táto skutočnosť ma vyprovokovala k rozhodnutiu spracovať vydané recepty v našej lekárni za obdobie od 1.1.2003 do 31.3.2004.

Zistila som nasledujúce skutočnosti:

- 1. Za sledované obdobie sme vydali 845 balení väčšinou na tri mesiace. Priemerne teda 56 balení mesačne.**
- 2. Najstaršia pacientka bola ročník 1955, najmladšia 1987.**
- 3. Najviac predpisované kontraktívum je Cilest a Trinordiol, nasleduje Microgynon, Jeanine, Mercilon, Harmonet, Trinovum, Femoden, Minisyston, Exluton, Minesse a Anteovin.**
- 4. Celkom je predpísaných 24 druhov antikoncepčných tabliet.**
- 5. Percentuálne tvoria pacientky:**

nar: 1950-1959	3,8 %
1960-1969	18,7 %
1970-1979	48,14 %
1980-1987	29,32 %

V našej lekárni neobjednávame vnútromaternicové telieska - Multiload, Mirenu a tzv. postkoituálnu antikoncepciu - Postinor. Tieto posledné menované sú viac-menej známe ako potrácadlá. Nezabraňujú počatiu, ale oplodnené vajíčko nemá šancu prežiť. V spotrebe antikoncepcie dobiehame celosvetový trend a napríklad implantáty boli uvedené na Slovensku ako prvé na svete. V našom meste je ešte šesť lekární, kde sa kontraktíva vydávajú.

Moderný spôsob života a sekularizácia spoločnosti z nás urobila hluchých a slepých. Tešíme sa síce z toho, že klesá počet potratov v našich nemocniciach, ale kto sa však zamýšľa nad tým, k čomu dáva súhlas každý jeden pár, ktorý si volí tzv. antikoncepčný spôsob života.

Ani jeden pár, používajúci antikoncepčné prípravky s určitou nevie, či k počatiu predsa len nedošlo a plod nebol vypudený.

Nie sú to tabletky, ale naše rozhodnutie používať hormonálnu antikoncepciu, ktoré môže takto ničť nechcený, ale už počatý život.

PharmDr. Z. Šandriková

Ani som neprosila...

Dlho som počúvala o organizovaných pútiach do Litmanovej, o zázračnej vode a o uzdraveniach na tejto hore.

Dňa 11. 4. 1999 som sa konečne prihlásila aj ja. Bola to nedeľa Božieho milosrdenstva, svätú omšu slúžil novokňaz **Vasil Kindja**, SJ.

Cestou do Litmanovej som nebola veľmi nadšená. Autobus bol preplnený a cestou stále pribúdali pútnici. Aj počasie bolo veľmi zamračené, ale keď sme prišli na „Horu“, zrazu sa vyjasnilo a bolo krásne.

Keď sme stáli v rade na návštevu miesta zjavenia Panny Márie, myslela som na to o čo budem prosiť. Vo veľkej úcte pred obrazom Bohorodičky som však na všetko zabudla. Zdvihla som ruku, v ktorej som mala ruženec a dotkla som sa ruky Panny Márie na obraze.

V tej chvíli som v sebe pocítila také chvenie, až som onemela. Vstala som a vyšla von. Omša sa skončila, nabrala som si vody a vracali sme sa k autobusu. Vodu som niesla v takej taške, ktorej rúčky sa mi silne zarezávali do dlaní.

Od roku 1977 som trpela na alergiu na potraviny a lieky. Veľmi som si vytrpela s touto chorobou. Jej forma sa najhoršie prejavovala, keď ma niekde niečo tlačilo. Vtedy mi toto miesto hrozne opuchlo. Pri nesení tejto tašky s vodou som mala obavy, že budem mať opuchnuté dlane. Pomáhala mi ju niesť aj sestrinej kamarátky dcéra. Prišli sme k autobusu, vodu som postavila na zem, najedli sme sa a na ruky som zabudla.

Po ceste domov sme sa modlili, spievali a až neďaleko Ružomberka som si spomenula na ruky. Pozrela som sa na ne a vôbec neboli opuchnuté. Znovu som pocítila triašku. Nikomu som o tom nehovorila a ďalšie dva týždne som pozorovala, či mi niečo bude opúchať, ale nikde nič.

Panna Mária ma uzdravila z takej choroby, o ktorej uzdravenie som ani neprosila. Panna Mária vedela, že je to najhoršia choroba, ktorá ma roky sužovala. Veľmi jej za to ďakujem, lebo som jej veľkou ctiteľkou. Už od mladosti sa modlím svätý ruženec.

Každý rok som sa jej potom chodila poďakovať.

Mária Kobellová

Žilina

Napísali ste nám

Kto si bez viny!

Milá redakcia časopisu M Rosa, Váš časopis, ktorý mi je nesmierne blízky a dal mi toho nesmierne veľa, v čísle 11/2004 uverejnil správu TASR o vandalizme proti Cirkvi, ktorý pokračuje.

Nesúhlasím s tým vandalstvom, a už vôbec nechcem obhajovať toho mladíka, o ktorom píšete na 19. strane v článku pod názvom „Vandal odhalený“. Vôbec ho nechcem obhajovať, ale ani súdiť. Myslíte si, že to, čo vykonal, bolo z jeho hlavy? Že mu zavadzalo nejaké súsošie, ktorému ani nerozumie? Neverím.

V jednom príbehu sa hovorí, že istý chlapec spadol do vody a topil sa. Okoloidúci pán ho zbadal a začal hrešiť, prečo šiel tak blízko k vode, prečo si nedával väčší pozor. Chlapec, ktorý z posledných síl zápasil s vlnami, zakričal: **„Nemohli by ste ma najprv vytiahnuť? Potom ma môžete hrešiť.“**

Matka Tereza našla na ulici zomierajúceho človeka, ktorého si nikto nevšimol. Zomieral v špine, chorobe, v opustení. Postarala sa o neho, urobila čo mohla, aby mu preukázala lásku a potom sa ho spýtala: **„Veríš v Boha?“** A on jej odpovedal: **„Áno. Teraz už verím.“**

Keď posudzuješ, tak miluj človeka a nehľadaj chybu a nesúď, aby si nebol súdený.

Ste seriózny a zbožný časopis, my Vás milujeme. Buďte takí dobrí ako doteraz, kresťania, milujúci, vďaka Vám.

Július Vas, Košice

Nedostatok viery

Vážený pán Selecký,

posielam Vám dva príspevky vo forme zamyslení k aktuálnym problémom a udalostiam nedávnej minulosti. Chcem tým aj Vašou pomocou roznieť diskusiu medzi ľuďmi na najpálčivejšie otázky dneška. Postupne Vám budem posielat' aj ďalšie zamyslenia (jedno každý mesiac) aj napriek tomu, že by ste ich prípadne neuverejnili. Robím to preto, že chcem niečo povedať a aj mám čo povedať iným ľuďom, povzbudiť ich a hlavne uviesť na pravú mieru, čo je čierne a čo je biele.

Po prečítaní augustového čísla M Rosy som sa hlboko zamyslel nad článkami a príspevkami, ktoré opisujú udalosti okolo sestry Burejovej, Mons. Chautura - vладыky, zjavení Panny Márie, jej posolstiev a modliacich sa pútnikov. Neustále ma prenasledovala jednoduchá otázka: Prečo?

Prečo ten rozruch okolo stretnutí pri Brale, prečo toľko nedôvery, nevraživosti a vandalizmu? Prečo odmietavý postoj niektorých cirkevných hodnostárov k M Rose či českému Reportu, prečo neschválenie,

neodporúčania či údajné zákazy? Čo sa vlastne deje na miestach zjavení a posolstiev, že je potrebná taká konfrontácia?

M Rosu som prečítal zatiaľ každú, ktorá vyšla, okrem novembrového a decembrového čísla z roku 1993, čiže prvých dvoch výtlačkov. Veľmi dobre poznám Zvir, zúčastnil som sa mnohých pútí, ba aj mimo nich. Toto miesto je požehnané, vždy som tu načerpal ohromné množstvo duševných síl a pokoja. **A tým viac som zarmútený, ak čítam posledné čísla časopisu.**

Odpoveďou na toľké prečo by malo byť schválenie či neschválenie daných zjavení a potvrdenie ich pravosti cirkevnou vrchnosťou. Podľa toho, čo som čítal - tu je hlavný koreň ťažkostí. **Ale čo má spoločné schválenie alebo neschválenie s modlitbou?** Zúčastnil som sa mnohých tzv. oficiálnych, schválených pútí do Šaštína, Starých Hôr, Turzovky, Levoče, Gaboltova a iných, a nevidím žiaden rozdiel medzi púťou do Litmanovej a tými, čo som spomínal.

Veriaci sa modlia, prosia, kajajú, zamýšľajú, zúčastňujú sv. omši, prijímajú Krista. **Nepostrehol som žiaden blud, ktorý spomínal Mons. Chatur v č. 8/2004.** Že sú v Litmanovej „údajné“ zjavenia a posolstvá Panny Márie? **Čítal som všetky posolstvá, prezentované Ivetkou Korčákovou a spoznal som v nich hlbokú pravdu, veľkú starostlivosť a smútok našej nebeskej Matky o svoje dievky tu na Zemi.** Zároveň aj návod na zbožný život a spôsob ako pomôcť v boji s nepriateľom. Čo je na tom bludné?

Ak by na horu Zvir vystúpil nejaký kazateľ z mäsa a kostí a kázal by v podobnom duchu ako znejú posolstvá Matky Božej, tiež by bol taký rozruch okolo pravostí jeho kázaní? **Je absurdné a nelogické, aby si dokázali dve trinásťročné dievčatá vymyslieť zjavenia i posolstvá v Litmanovej a zavádzať ľudí toľký čas.** Teda o čo tu ide? Jednoznačne o nedostatok viery. **Buď verím, že Panna Mária je našou Matkou po všetky veky, stará sa o nás a záleží jej na nás, a preto sa k nám prihovára a plače v podobe sôch, alebo tomu neverím a som na druhej strane barikády.** Žiadna stredná cesta neexistuje. Nemožno sedieť na dvoch stoličkách. Úslovie: Zlatá stredná cesta je najhorším úslovím, aké kedy človek vymyslel.

A čo sa týka bludov a pravostí, už pred dvetisíc rokmi veľmi múdro na to odpovedal Gamaliel, člen židovského Sanhedrinu, ako sa môžeme dočítať **v Skutkoch apoštolov,** kapitola piata, verš 34 – 39. Jeho reč je platná aj dnes a aj pre zjavenia a posolstvá našej nebeskej Matky.

Záverom otváram diskusiu!

RNDr. Cyril Romanov

Ratková

Krátke správy / Rôzne

Začiatok reči svätého Augustína „O PASTIEROCH“

Kto pasie sám seba?

Nie po prvý raz počúvate, že celá naša nádej je v Kristovi a že on je našou jedinou pravou a spasiteľnou slávou. Ved' patríte do stáda toho, ktorý stráži a pasie Izrael. Ale pretože sú pastieri, ktorí sa radi nazývajú pastiermi, ale povinnosti pastiera plniť nechcú, pozrime sa, čo im hovorí cez proroka. Vy počúvajte pozorne, my máme počúvať s bázňou.

Pán prehovoril ku mne takto: „Syn človeka, prorokuj o pastieroch Izraela a povedz pastierom Izraela.“ Toto sme počuli, keď sa to čítalo. Preto sme sa rozhodli povedať vám niečo o tom. Nech nám on pomáha hovoriť pravdu, ved' nehovoríme svoje veci. Keby sme hovorili niečo svoje, boli by sme pastiermi, ktorí pasú seba, nie ovce.

Toto hovorí Pán Boh: „Pastieri Izraela, ktorí pasiete samých seba! Vari pastieri nemajú pásť ovce?“

Kto to pasie sám seba? „Tí“ – hovorí sv. Pavol, „čo hľadajú vlastné záujmy a nie záujmy Ježiša Krista.“

My, ktorých Pán zo svojej priazne, nie pre naše zásluhy, ustanovil na toto miesto, z ktorého sa vydáva prísny počet, máme jasne rozlišovať dve veci: Že sme na jednej strane kresťania, a na druhej strane predstavení. Je veľa kresťanov, ktorí nie sú predstavení. Prichádzajú k Bohu azda ľahšou cestou a kráčajú tým svižnejšie, čím menšie bremeno nesú.

My však okrem toho, že sme kresťania a budeme vydávať Bohu počet zo svojho života, sme aj predstavení a budeme Bohu vydávať počet aj zo svojho správcovstva.

Pastieri, ktorí pasú samých seba

Pozrime sa, čo hovorí Božie slovo, ktoré nikomu nelichotí, pastierom, ktorí pasú samých seba, a nie ovce.

„Mlieko jete, vlnou sa odievate, vykrmené zabíjate, ale moje ovce nepasiete. Slabé ste neposilňovali, choré neliečili, zranené neobviazali, blúdiace ste nevolali, stratené nehľadali a silné ste umorili. Tak sa moje ovce rozpáchali, lebo nebolo pastiera.“

Pastierom, ktorí pasú seba, a nie ovce, hovorí čo milujú a čo zanedbávajú. Čo teda milujú?

„Mlieko jete, vlnou sa odievate.“ Sv. Pavol pritom hovorí: **„Kto sadí vinicu a ovocie z nej neje? Kto pasie stádo a neživí sa jeho mliekom?“**

Vidíme teda, že mliekom stáda sa rozumie všetko, čo dáva Boží ľud predstaveným na udržanie časného života.

A hoci sa sv. Pavol slobodne rozhodol, že bude žiť z práce svojich rúk a nečakal od oviec ani toto mlieko, povedal, že má právo na to mlieko. Že to Pán nariadil, aby tí, čo zvestujú evanjelium, z evanjelia aj žili. A hovorí, že ostatní spoluapoštoli použili toto právo, ktoré si neprisvojili, ale dostali. On robil viac, keď neprijímal ani to, čo mu patrilo. On sa teda zriekol aj toho, na čo mal právo. On robil viac. Možno, že napodobňoval toho, čo priviedol do hostinca raneného a povedal: **„Ak vynaložíš viac, zaplatím ti to, keď sa vrátim.“**

A čo ešte povieme o tých, ktorí sa nedožadujú mlieka od stáda? Sú milosrdnejší alebo skôr štedrejšie plnia službu samého milosrdenstva. Ich treba pochváliť, tamtých neodsudzovať. Lebo ani sv. Pavol nečakal dary, pritom túžil, aby ovce boli užitočné, nie neplodné bez mlieka.

(Pokračovanie v budúcom čísle)

Spracoval: **Mgr. Milan Hvizdoš**

Dôležité odpustenie!

Vážená redakcia,

s prianím všetkého dobrého si Vám dovoľujem poslať krátku úvahu.

V živote človeka niekedy nastanú chvíle, ktoré by s odstupom času najradšej vymazal zo svojich spomienok. Možno je to nedostatkom odvahy, možno je to nedodržiavaním desatora, možno...

Na sviatok pamiatky na tých, ktorí nás predišli, sme sa snažili o dôstojnú pietu...

Svetlá, plamienky sviečok, prinášali pokoj. Koľkí ale ešte nenašli cestu k svojim najbližším ani v tento deň.

„Márnosť nad márnosť,“ hovorí Kazateľ. A Písmo hovorí, citujem: „Kto by teda zabil, pôjde pred súd. No ja vám hovorím: Pred súd pôjde každý, kto sa na svojho brata

hnevá.“ (Mt 5, 21-22)

Zamyslime sa, a v čase, keď prosíme našu nebeskú Matku o pomoc, prosme o dary Ducha Svätého.

Odpusťme si, aby sme vo viere a láske našli pokoj a cestu jeden k druhému.

Ja som vďačná za výchovu v kresťanskej rodine. Moja sestra, ktorá mala šesťnásť rokov, keď som sa narodila, sa tohto roku dožila 75 rokov. Bola mi príkladom v detstve, v dospievaní a je mi príkladom aj dnes. Často hovorila: „Nezabúdať na Pána Boha, pomáhať tým, ktorí pozabudli na duchovné hodnoty.“ Všetkým prajem pokoj, vytrvalosť vo viere a vzájomnú úctu.

S pozdravom

Anna Abasová, Trnava

Ilustračné foto: (a)

Kanonizovaní v roku 2005

Pápež Ján Pavol II. na budúci rok vyhlási za svätých troch duchovných a blahorečí deväť ďalších osôb.

Svätý Otec schválil dekréty, ktorými povoľuje na budúci rok kanonizáciu arcibiskupa z ukrajinského Lvova **Josefa Bilczewského** (1860-1923) a dvoch duchovných: **Sigismunda Gorazdowského** (1845-1920) z Poľska a **Gaetana Catanosu** (1879-1963) z Talianska.

Najvýraznejšími postavami zo zoznamu budúcich blahorečených sú: francúzsky mních **Charles de Foucauld** (1858-1916) a nemecký kardinál **Clemens August von Galen** (1878-1946), ktorý je známy najmä svojím odporom proti nacizmu.

Za vyše 26 rokov pontifikátu Ján Pavol II. vyhlásil 1345 blahorečených a 483 svätých. Od založenia Kongregácie pre kauzy svätých v roku 1588 do začiatku pontifikátu Jána Pavla II. všetci pápeži spolu vyhlásili 1310 blahorečených a 300 svätých. (r)

Priateľstvo

Žil raz jeden malý chlapec, ktorý mal veľmi zlú povahu. Otec mu dal vrečko klincov a povedal mu, že vždy, keď sa nahnevá, nech zatlačie jeden kliniec do plotu vzadu za domom.

Prvý deň chlapec zatíkol do plotu 37 klincov. Za niekoľko týždňov sa naučil kontrolovať svoj hnev a počet zatĺčených klincov sa postupne znižoval. Zistil, že je jednoduchšie ovládať zlosť ako zatíkať klince do plotu.

Nakoniec prišiel ten deň, keď sa chlapec ani raz nenahneval.

Povedal to otcovi a otec mu navrhol, aby teraz chlapec vytiahol vždy jeden kliniec, keď sa za celý deň ani raz nenahnevá. Dni sa míňali a chlapec po čase mohol povedať otcovi, že v plote nezostal ani jeden kliniec.

Vtedy zobral otec chlapca za ruku a zaviedol ho k plotu. Tam mu povedal: **„Urobil si dobre, chlapče, ale pozri sa na diery v plote. Ten plot už nikdy nebude taký, aký bol. Keď povieš niečo v hneve, tak to zanechá pravé takéto jazvy. Ako keď zabodneš do človeka nôž a vytiahneš ho. Nezáleží na tom, koľkokrát povieš ľutujem, rana stále zostáva. Rana spôsobená slovom bolí rovnako ako fyzický úder.“**

SI MÔJ PRIATEĽ A JA SI TO VEĽMI VÁŽIM!

ODPUŠŤ MI, PROSÍM ŤA, AK SOM NIEKDY NECHAL V TEBE DIERU.

(r)

Ilustračné foto: (a)